

РОЗДІЛ I

Еліс

Суботній ранок, 28 жовтня 2017 року

Еліс так і не пішла спати, і не тільки вона. Батько зачинився у своєму музичному бункері. Мати тинялася туди-сюди, ховаючись у глибинах лабіринту, та Еліс все одно час від часу чула, як шурхотить під її ногами галька. Лабіринт починався за кілька кроків від заднього двору маєтку «Сент-Джон», зелений листяний живопліт і трояндові кущі тягнулися вгору й стискали в обіймах заплутані стежечки.

Небо затягло хмарами, і єдиним джерелом світла лишалися спиці оглядового колеса. Воно стояло низько, на четвертому ярусі їхніх угідь, тож із будинку було видно лише половину. Цей подарунок матері понад два десятиліття тому зробив один французький режисер, умовляючи знятися у фільмі, від якого вона, зрештою, відмовилася. Мама вважала те колесо більмом на оці, але не позбувалася, бо ж воно було неабиякою темою для розмов. Відвідувачі порівнювали його з велетенським ловцем снів, адже вважали, що той чи те, що ховалося за його присутністю, уособлювало спільні, хай і запрограмовані бажання багатьох. Це був символ зна-

менитості, клубу, до якого прагнув потрапити кожен — тоненька межа між богами та смертними. На сідальці Еліс і справді почувалася трохи богинею.

Не призначений для сидіння дерев'яний майданчик два на два метри містився майже на самісінькому вершечку будинку, де минуло дитинство Еліс. Він був підвішений між густим платановим гіллям, тому із землі непомітний, зате з нього, як із висоти пташиного польоту, відкривався чудовий краєвид на їхні чотириярусні угіддя та й весь Лос-Анжелес під пагорбом, на якому розкинувся маєток «Сент-Джон». Того тижня сідальце стало її притулком.

Ізольована вже впродовж тижня Еліс відчувала, що приїзд сестер, які трохи затрималися, лише посилював стрес. Перебуваючи поруч, вони мали б зблизитися, як це було в дитинстві. Усе змінилося за одну ніч, і вона не знала, як удавати перед ними, буцімто нічого не сталося.

Еліс могла за командою зобразити будь-які емоції, але не вміла передати те, як почувалася насправді.

Вона залишалася на сідальці до шостої години, аж поки задзвонив будильник на ранкову руханку, яку вона мала робити обов'язково, щоб упоратися з тривожністю. Того ранку вона займалася цілу годину, проте все одно почувалася неспокійно.

Еліс сиділа на єдиній сходинці перед вхідними дверима й чекала, коли з'явиться її охоронець і водій Енді Девіс, який працював на неї вже п'ять років. Він привіз її менеджерку з реклами, а за сумісництвом найкращу подругу ще з дитинства, Ребекку Овенз.

— Раночку! — привіталася Ребекка й простягнула їй паперовий стаканчик зі «Старбаксу».

Еліс насупилася й поставила його в підставку між ними.

— Ти знаєш, що я ненавиджу «Старбакс».

— Вибач, ми не встигли заїхати по твоє улюблене лавандове лате.

— Готова закластися, що зідзвонитися у фейстаймі з Гейбом ти встигла.

Давній Ребеккин залицяльник саме вирушив у європейське турне з одним із найвідоміших рок-гуртів.

— То впродовж кількох місяців, що нам залишилися, ми обговорюватимемо мої стосунки?

— Просто констатую факти.

Коли вони проїжджали через шестиметрові чорні залізні ворота маєтку, Еліс упіймала в дзеркалі заднього огляду позирк Енді. На воротах, які пасували б до замку, були викарбувані вигадливі візерунки з пташок і дерев.

Папараці, що зазвичай чекали на головній вулиці між воротами Бел-Ейр¹, помітивши Енді, застрибнули у фургон, щоб рушити назирці. Ребекка помахала їм рукою, а тоді запустила сріблясті нігті в густу копицю рудого волосся. Люди щодня зупиняли дівчину на вулиці, щоб зробити комплімент її яскравій зачісці.

— Камери поводитимуться агресивно. За перші фото платитимуть до двохсот тисяч доларів. Треба було комусь іншому забрати Джованні й Ноель з аеропорту.

— Енді — не такі для всієї родини, — відрубала Еліс.

— Було б доцільно навіть тобі тимчасово змінити водіїв.

— Я не планую виїжджати за ворота. Ми не хочемо підкидати дров у вогонь.

У Ребекки завібрував мобільник.

¹ Район на заході Лос-Анджелеса на південних схилах гір Санта-Моніка. В'їзд до нього прикрашений двома воротами.

— Ні... не хочемо, — повторила вона й змовкла, читаючи повідомлення на екрані.

— Це *Vogue*?

— Ні, мама. Зателефоную їй після зустрічі.

Ребекка та її мати, Елісон, очолювали одну з найвідоміших рекламних фірм із просування для знаменитостей. Вони представляли інтереси всієї родини Сент-Джон.

— Ти від них щось чула?

Ребекка подивилася на неї.

— Авжеж, вони хочуть, щоб ти розповіла про Кітті.

— Я не знаю, що сказати.

— Почни спочатку, — порадила Ребекка, коли вони проїжджали крізь ворота *Looking Glass Studios*.

Еліс втягнула повітря крізь зціплені зуби.

— Почуваюся так, наче мене викликали до директора.

Еліс із Ребеккою увійшли в студійну конференц-залу, синхронно рухаючи ногами й руками. Неабияк здивувавшись, що за столом на шістнадцятьох осіб залишилося тільки два вільні місця, вони, не затримуючись ні на мить, зайняли їх. Усі виконавчі директори «Пригальмуй» влаштувалися за столом із чашками кави й кульковими ручками, готові викликати маленьку зірку їхнього фільму — Еліс Сент-Джон. Еліс сіла на порожній крайній стілець навпроти керівника студії, Тома. Ребекка опустила праворуч від неї.

— Еліс, приємно тебе бачити, люба, — мовив Том і повів гумкою олівця по склу, наче там був якийсь список. — Як що до весілля в лютому?

— Це за три місяці.

— Ми можемо влаштувати весілля завтра, якщо ти захочеш, — сказала Сьюзі, агентка Еліс, яка сиділа посередині за столом, праворуч від неї.

— Але ми не хочемо, — втрутилася Ребекка. Було видно, що вона чує про це вперше.

Сьюзі проігнорувала її, кинувши погляд на Тома.

— Не так важлива дата, як її вплив на газетні заголовки. — Вона була на два десятиліття старша за Еліс і Ребекку, і ніколи не справляла враження на Ребекку, чиєю першою і єдиною клієнткою впродовж останніх десяти років була подружка дитинства.

Том намалював руками лапки в повітрі й мовив:

— «Еліс і Аарон одружуються після виходу їхнього номінованого на Оскар і — сподіваємося — переможного фільму». Гарні новини не зашкодять продажу квитків.

Еліс хотілося сказати, які це все дурниці, та натомість вона промовила:

— Гаразд.

Дівчині боляче було визнавати, проте після десяти років акторства й п'яти сотень мільйонів доларів касових зборів за плечима, її життя вже давно їй не належало. Іноді емоційні зусилля, яких доводилося докладати, щоб приховати, яка вона нещасна, межували з мазохізмом.

— Ми гадаємо, що це допоможе, — Том аж затнувся, здивований її миттєвою згодою. — Про вас двох узагалі ніхто не говорить. А раніше ви були найгарячішою парочкою в місті.

Коли вони познайомилися, Аарон Олівер ще не був популярним. Стосунки з Еліс принесли йому *саме ту* роль і зробили відомим. Упродовж трьох років, що минули відтоді, вони двічі знімалися разом. Еліс і Аарон мали скромний

будиночок із чотирма спальнями за розсувними воротами в Західному Голлівуді й були заручені вже рік.

— Не минало й дня, щоб люди не бачили ваших поцілунків, — Томові вуста ворухнулися, наче він збирався сказати *caliente*¹, та натомість просто розкинув руки, запрошуючи до діалогу.

— У фільмі чимало відвертих сцен; кожен може піти й повітришатися, скільки заманеться, — кинула Еліс.

Ребекка нагадала всім про лютневу обкладинку *Vogue* з Еліс.

— Вона вийде на початку січня, і ми даємо їм ексклюзив. Інтерв'ю в п'ятницю.

— Це лише за кілька днів до оголошення номінацій на Оскар, — зауважила Сьюзі.

— Зараз критично важлива всіляка милота, — докинув Том.

— Гаразд, — Ребекка зітхнула. — Залюбки спробуємо. Наша основна мета — отримати номінацію і перемогти.

Еліс уже мала премії «Золотий попкорн» і призи глядацьких симпатій, проте статуетка Оскара мала вирішальне значення для її кар'єри.

— Ми це вітаємо, проте увесь маркетинг будувався на тому, що Еліс і Аарон — пара. Нам слід неодмінно скористатися цими перевагами, — Том відсунув стілець від стола, щоб закинути ногу на ногу. Його пальці, що стирчали з поношених біркенстоків, мали такий вигляд, наче ніколи не бачили лосьйону — навіть здалеку. — Готуємося взятися за європейську пресу, тож призначте дату й повідомте її наступного тижня.

¹ Гаряче (*итал.*)

Еліс здійняла кулаки в повітря.

— П'ять днів до злету!

Кілька виконавчих директорів заплодували, і Томові цього вистачило. Він копнув ногами повітря.

— Гарна робота, народ! — і пішов, перш ніж хтось устиг йому подякувати.

— Тепер інтернет повнитиметься гіпотетичними оповідками про моє весілля, а мав би вирувати від новин про мій фільм, — поскаржилася Еліс у автівці.

— Краще це, ніж балачки про Кітті, — сказала Ребекка.

— Довкола цієї теми вони ходили околяса, хоча насправді саме через неї і скликали зустріч.

— Точно, — кинула Ребекка й повернулася до свого телефону.

— Негречно було з їхнього боку вдавати цілковитий ігнор. Могли б принаймні висловити співчуття.

— Ніхто не знає, як поводитися в цій ситуації, — відгукнулася подруга.

Смерть вісімдесятидворічної Кітті Карр-Тейт цього тижня стала головною темою новин. Конкурувати з політикою було непросто, і пауза в президентських твітах тільки підтверджувала масштабність спадщини Кітті. Вона була американською іконою, переможницею премії Кіноакадемії, письменницею, телезіркою і філантропкою. Мала численні нагороди, а її фільми й телешоу, що виходили на екрани десятиліттями, сягали вершин цифрових продажів.

Однак разом із визнанням її досягнень з'явилися й численні теорії про загадкове життя та обставини загибелі Кітті. Жінка посмертно стала міською легендою, карикатурою на

«Бульвар Сансет»¹, що, як подекували, вкоротила собі віку після довгих років усамітнення. Кітті закінчила акторську кар'єру в п'ятдесят, і впродовж наступних більш ніж двадцяти років лише кілька разів показувалася на публіці.

Конспірологічні теорії змови поширилися одразу, щойно пішли чутки, що Кітті заповіла всі свої статки — близько шести сотень мільйонів доларів — Еліс та її сестрам Джованні й Ноель. Насправді сума сягала майже мільярда; пліткарі помилилися, тому що в документах, які злили на загал, ішлося лише про особисті активи Кітті. А їй ще належала спадщина батьків покійного чоловіка, його студійні акції і рояліті та нерухомість.

Родина Сент-Джонів виступила із заявою, попросивши поважати їхнє особисте життя, та це лише помножило на чотири цікавість до сім'ї, яка зазвичай не була надто публічною.

Увесь світ танцював навколо одного запитання, яке аж випалювало дірки в мізках кожного: чому Біла² ікона Голлівуду залишила свої статки Чорним — «Чорним» тут було ключове — донькам своєї колеги із ситкому, що вперше вийшов на екрани майже п'ятдесят років тому? Дехто запитував про це прямо, а соціальні мережі перетворилися на казанок, у якому булькотіли расистські епітети: просто тобі істерія з приводу Меган Маркл помножена на три. Через це жодна

¹ Американська чорна комедія про забутих кінозірок.

² У цій книжці ви натрапите на нині неприйнятні слова «чорний», «негр» і «кольоровий». Проте йтиметься про американське суспільство першої половини ХХ століття, доволі сучасне й водночас досить сегреговане. Що, як не ці слова, найкраще передасть атмосферу тих днів? Авторка навімисно називає своїх героїв Чорними, Білими, Неграми й Кольоровими з великої літери. Усі ці терміни не просто повідомляли про расову належність, вони наче ставали власними іменами, об'єднували й розділяли світи, таврували людину й визначали її долю.